

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Μ. ΑΣΩΝΙΤΗΣ

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΝΘΟΣ ΚΑΙ ΕΞΑΡΣΗ ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 449

Αλέξανδρος Ασωνίτης, *Εκτέλεση*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Δήμητρα Τουλάτου

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Φιλμ-Μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης

Copyright © Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη) και

Αλέξανδρος Ασωνίτης, Αθήνα, 2018

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Δεκέμβριος 2018

ΚΕΤ Γ087 ΚΕΠ 1011/18

ISBN 978-960-16-8153-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον πατέρα μου Μίμη (1995)
Στην μάνα μου Κατίνα

Στον Κώστα Βουκελάτο (2010)
Στον Γιώργο Χατζόπουλο

*αθάνατοι θνητοί, θνητοί αθάνατοι,
ζώντες τον εκείνων θάνατον,
τον δε εκείνων βίον τεθνεώτες.*

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, Β 62

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ταλλανδιανός Βήτα και Άλφα

[13]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Οικογένεια Ταλλανδιανού

[97]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ο Τελετάρχης και ο Βήτα

[151]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η Περσεφόνη δεν κολύμπησε
ποτέ στην Κοπακαμπάνα

[219]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Χρυσή ακτή – Χρυσός έρωσ

[289]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Το νεκροτομείο βάζει τα καλά του

[365]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο πατέρας αγαπάει τους Μπουλέντ

[415]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
ΤΑΛΛΑΝΔΙΑΝΟΣ ΒΗΤΑ ΚΑΙ ΑΛΦΑ

ΤΑΛΛΑΝΔΙΑΝΟΣ ΒΗΤΑ

Ελάτε, ελάτε, γενναίες και γενναίοι μου! Ελάτε όλοι εσείς οι ριψοκίνδυνοι και οι τολμηρές, οι φιλοπερίεργες και οι φιλέρευνοι, οι άξιες και οι άξιοι περιφρονητές κάθε ιδιωτείας, που εκθειάζουν όσοι τρέμουν την κοφτερή λάμψη της ανάμειξής τους στην σπινθηροβόλα φρενίτιδα του κόσμου και στο πάθος που δίνει ενέργεια στον άξονα της γης, ελάτε όλοι σας να υποκαταστήσουμε, για λίγο, τους άτρωτους Θεούς και Θεές μας που αθανάτισε η ένδοξη διάνοια των ανθρώπων.

Και οπλισμένοι μ' ένα πελώριο τηλεσκόπιο, άδολο σαν την ψυχή μας, να παρακολουθήσουμε από κοντά έναν ηττημένο άτυχο άντρα που δεν συμερίζεται καθόλου την ευφορία και την περηφάνεια μας, γιατί, για να το πούμε συνοπτικά και κάπως άδικα, το μόνο που κάνει στα επτά χρόνια της ενήλικης ζωής του είναι να μηρυκάζει την δυστυχία του σαν ξεροκέφαλη χαζή γίδα που νομίζει ότι θα γλυτώσει το γυαλιστερό χασαπομάχαιρο, αν σκαρφαλώσει σε μια απόκρημνη κορφή να χαζέψει από κει ψηλά το όμορφο συντεταγμένο χάος που ξεδιπλώνεται μπροστά της, χωρίς να αντιλαμβάνεται ούτε την ομορφιά ούτε το χάος, ούτε και το πώς η ομορφιά δίνει υπόσταση στο χάος, και αντίστροφα. Κακό του κεφαλιού της.

Κακό του κεφαλιού του κι εκείνου του ηττημένου άτυχου άντρα, του «Διονύση Ταλλανδιανού, του Βήτα», ή σκέτο «Βήτα», όπως τον φωνάζουν όσοι γνωρίζουν την φοβερή,

την τρομακτική ιστορία του, αλλά κι όπως διάλεξε να τον φωνάζουν ο ίδιος ο Βήτα που δεν λέει να ξεκολλήσει από τα ζοφερά περασμένα του. Αλλά τι κερδίζει κιόλας, ο άμοιρος, με το να θυμάται και να θυμάται τα ίδια και τα ίδια και ν' αναμοχλεύει συνεχώς ό,τι δεν αλλάζει; Αλλά όλοι όσοι τον γνωρίζουν, απ' τους πιο συμπονετικούς μέχρι τους πιο κυνικούς, καταλαβαίνουν ότι δεν είναι εύκολο καθόλου να ξεπεράσει το αφόρητο, φρικτό παρελθόν του και τον συφοριασμένο του εαυτό, που και τα δυο μαζί συνιστούν τον χρόνο. Αλλά εύκολο δεν είναι ούτε να διασχίσεις τον δρόμο μπροστά απ' το σπίτι σου, γιατί, αν το καλοσκεφτούμε, η στιγμή αυτή μπορεί να είναι η τελευταία σου, είτε γιατί ένα αυτοκίνητο μπορεί να πέσει πάνω σου είτε γιατί εσύ μπορεί να πάθεις εγκεφαλικό ή καρδιακό επεισόδιο και να πέσεις πάνω σ' ένα αυτοκίνητο που θα σε ισοπεδώσει.

Συμφωνεί κανείς δεν συμφωνεί, εμείς, με την εγγενή αλαζονεία όποιου παρατηρεί από μακριά τα καραβοτσάκισματα των άλλων, θα παρακολουθήσουμε μερικά επεισόδια απ' την ζωή του Βήτα, κι όχι από ευτελή ή τυχάρπαστη διάθεση αλλά από καθαρά φιλομαθή:

Θέλουμε να απολαύσουμε κι άλλο την χαρά της εξερεύνησης, θέλουμε να κατακτήσουμε κι άλλες γνώσεις και να περιπλανηθούμε στην καρδιά της ανθρώπινης εμπειρίας και Μοίρας, όπως αυτή μοιράζεται κι αντικατοπτρίζεται σε δισεκατομμύρια ή τρισεκατομμύρια ανθρώπους ανά τους αιώνες, πόσους ακριβώς κανείς δεν ξέρει, ούτε θα μάθει ποτέ ούτε κι έχει καμιά σημασία.

Αλλ' αυτός εκεί, γενναίες και γενναίοι μου, αυτός που κάθεται κοντά στο παράθυρο, αυτός είναι ο Διονύσης Ταλανδιανός, ο Βήτα. Παρατηρήστε τον με την διακριτικότητα που επιβάλλει το ήθος μας. Κάθεται, τούτη την στιγμή, αρχές Απριλίου, μέρα ηλιόλουστη, μέρα με καταγάλανο τον

ουρανό, στο ευρύχωρο θυρωρείο του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Αττικής Δρομοκαΐτειο που βρίσκεται στα σύνορα των Δήμων Αιγάλεω και Χαϊδαρίου, αριστερά όπως ανεβαίνουμε την Ιερά Οδό προς Ελευσίνα, κι εκτείνεται μέχρι πάνω, στις πλαγιές του όρους Αιγάλεω, όπου απ' την κορυφή του ο Ξέρξης αξιώθηκε να δει την συντριβή του στόλου του στην Σαλαμίνα, μήνα σημερινό Σεπτέμβριο. Θέλει δεν θέλει, επανδρώνεται κανείς με θάρρος όταν αντικρύζει την πανωλεθρία του, πόσω μάλλον όταν έχει προετοιμαστεί για θρίαμβο.

Το Δρομοκαΐτειο Νοσοκομείο, κτήρια και περιβάλλον χώρος, καταλαμβάνει συνολικώς τριακόσια στρέμματα και είναι δωρεά του Χιώτη ευεργέτη Ζωρζή Δρομοκαΐτη και της γυναίκας του Ταρσής που, εκτός του ότι πρόσφεραν, στα τέλη του 19ου αιώνα, ένα σύγχρονο νοσοκομείο για τους πάσχοντες από ψυχικά νοσήματα, την ανυπότακτη κορωνίδα της επαμφοτερίζουσας ανθρώπινης ιδιαιτερότητας, έσωσαν απ' την λαίλαπα του τσιμέντου το δάσος του όρους Αιγάλεω με τα πεύκα του και με τα κυπαρίσσια του, ευθυτενή όπως η ματιά μας.

Αυτά για την ώρα, τα υπόλοιπα αν και όταν χρειαστεί. Ο Διονύσης Ταλλανδιανός, ο Βήτα, είκοσι πέντε χρονών, αλλά μοιάζει με πενήντα όταν είναι στις μαύρες του, και κάθε μέρα στις μαύρες του είναι, φοράει σήμερα γκρι ριγέ φανελλένιο πουκάμισο, όχι και τόσο καλαίσθητο, μπλε παντελόνι με μία πιέτα, και μαύρα μαλακά παπούτσια χωρίς κορδόνια. Ύστερα από έξι χρόνια παραμονή στο Δρομοκαΐτειο, έχει μάθει με το νι και με το σίγμα την ιστορία του ιδρύματος και πολλών ασθενών, «επωνύμων» ή μη, και αραδιάζει στον εαυτό του τα πιο θλιβερά περιστατικά απ' την νοσηλεία τους για να πάρει θάρρος, όποτε αναζητάει διέξοδο απ' την επανάληψη της ίδιας πάντα τρομερής σκη-

νής που βλέπει να εκτυλίσσεται μες στο μυαλό του, άλλοτε σε αργή κίνηση κι άλλοτε με ταχύτητα εναλλασσόμενα στιγμιότυπα.

Αλλά η πανομοιότυπη αυτή επανάληψη τον εξαντλεί και τον μπερδεύει τόσο που, εκεί στο θυρωρείο του, δεν μπορεί να ξεχωρίσει αν έρχεται πράγματι αυτοκίνητο για να πατήσει το κουμπί και ν' ανυψωθεί ο κοκκινόασπρος πήχυς-φράχτης της εισόδου, ούτε να καταλάβει αν αυτοί που του μιλάνε στέκονται πράγματι μπροστά στο θυρωρείο ή δεν υπάρχει κανείς μπροστά του και κανείς δεν του μιλάει, κι αυτός ακούει ανύπαρκτες φωνές. Ούτε και ξέρει αν το τηλέφωνο του θυρωρείου κουδουνίζει ή όχι, όταν σηκώνει ξαφνικά τον βραχίονα και λέει βραχνά: «Καλημέρα, Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής Δρομοκαΐτειο, λέγετε, παρακαλώ», και δεν του απαντάει κανείς, γιατί κανείς δεν τηλεφώνησε, κι ο Βήτα κοιτάζει με παράπονο τον βραχίονα της μαύρης τηλεφωνικής συσκευής και κατηγορεί τον εαυτό του που παρασύρθηκε για μια ακόμα φορά. Αυτά κι άλλα πολλά δυσάρεστα του συμβαίνουν καθημερινώς, θα τα δούμε.

ΣΙΓΑ-ΣΙΓΑ ΞΕΤΥΛΙΓΕΤΑΙ ΤΟ ΚΟΥΒΑΡΙ

Τις στιγμές της υποδόριας αυτής έντασης, ο Βήτα νοιώθει να σβήνει σαν μουτζούρα απ' τον κόσμο αλλά, ευτυχώς και πάλι ευτυχώς, κανείς απ' τους συναδέλφους του δεν τον παρεξηγεί όποτε τον βλέπει να εξαϋλώνεται και να διασκορπίζεται στο φουρτουνιασμένο παρελθόν του. Αλλά κι όποτε δημιουργούνται μικροεπεισόδια μεταξύ του Βήτα και συγγενών των ασθενών που κορνάρουν εκνευρισμένοι για ν' ανασηκώσουν τον φράχτη απ' το θυρωρείο, πάλι

σπεύδουν οι συνάδελφοί του να τον υπερασπίσουν, χωρίς ποτέ να επικαλούνται ή να υπαινίσσονται, ως ελαφροντικό, την ιστορία του Βήτα σε όσους απαυδούν με την αφηρημάδα του. Αλλά κι ο ίδιος ο Βήτα, σε ανώφελο αντιστάθμισμα του κλυδωνισμού του, αντιμετωπίζει πάντα τις επιθέσεις και τους διαπληκτισμούς αυτούς με την υποτονική αλλά άτεγκτη αξιοπρέπεια που απορρέει απ' τον εύθραυστο πυρήνα κάθε ψυχικής δοκιμασίας, κι η δική του είναι απ' τις απαιτητικές.

Αλλά, πάντως, ποτέ κανείς δεν τον άκουσε να καταφεύγει, για να δικαιολογηθεί, στα απάνθρωπα γεγονότα που είχαν συγκλονίσει για μήνες την υψηλή ολόκληρη και δεν ξεχάστηκαν ούτε πρόκειται να ξεχαστούν ποτέ. Και στα απάνθρωπα γεγονότα αυτά ο Βήτα ήταν ένας απ' τους πρωταγωνιστές. Θα τα ξεδιαλύνουμε όλα, γενναίοι μου. Σιγά-σιγά ξετυλίγεται το κουβάρι.

Αλλά ο δόλιος, όποτε συγγέει την πραγματικότητα με την «πραγματικότητα» που προβάλλει ανεξέλεγκτα το μυαλό του, σκύβει το κεφάλι και τα βάζει ντροπιασμένος με την μοίρα του και με τον εαυτό του, κι ας του 'χει πει χίλιες φορές ο γιατρός του, δόκτωρ Δημήτριος Λεωνίδου, που πότισε και πέταξαν κι ανθίσανε τα χαμολούλουδα στο χάσμα της αβύσσου του, ας του 'χει πει και ξαναπεί ότι εκείνος, ο Βήτα, δεν ευθύνεται καθόλου για την σύγχυση που τον ταλαιπωρεί καθημερινά, κι ότι είναι, η σύγχυση, μια μηχανική αντίδραση του οργανισμού του που πασχίζει ν' αμυνθεί και ν' αντεπεξέλθει, ο οργανισμός του, στην πίεση που του ασκούν τα παλιά αποτρόπαια γεγονότα που γυροφέρνουν σαν κιτρινωμένοι σκελετοί μέσα του, αλλά είναι κιόλας εύκολο να ελευθερωθεί κάποιος απ' τον εαυτό του;

Αλλά με σκυφτό το κεφάλι χτύπησε την πόρτα ο Βήτα ένα μεσημέρι του περασμένου καλοκαιριού, και με σκυφτό

το κεφάλι μπήκε στο γραφείο του Λεωνίδου, και δίσταζε κιόλας να καθήσει, παρά τις προτροπές του γιατρού που έξι χρόνια τώρα τον έχει σαν παιδί του. Κι όταν κάθισε με τα πολλά, αλλά με το που κάθισε άρχισε να κλαίει με κοφτούς λυγμούς και ν' απολογείται για τις αργοπορημένες αντιδράσεις του στο θυρωρείο, την τρίτη φορά που σημειώθηκε επεισόδιο, σε μια βδομάδα μέσα, μ' έναν οξύθυμο συγγενή της ασθενούς Κ.Δ. που οι άλλες τρόφιμοι φωνάζουν «ψείρα» γιατί δεν ξεπερνάει το 1,55. Βρίσκει μεγάλη ανακούφιση ο Βήτα, που γρήγορα γίνεται χαρά κι ευτυχία, όποτε επισκέπτεται τον Λεωνίδου, και του μιλάει, του μιλάει χωρίς σταματημό κι ανάσα, για να μοιραστεί το ασήκωτο φορτίο που ξεπροβάλλει απ' την πλάτη του. Καλά κάνει. Ή όχι, κι έχουν τότε δίκιο τα λαϊκά τραγούδια που λένε πως «ο πόνος δεν μοιράζεται» και πως «ποτέ στους άλλους μην τον λες τον πόνο τον κρυφό σου, γιατί σαν λες τον πόνο σου δεν είναι πια δικός σου».

Αλλά κάθε φορά που ένας συρτός συριγμός σαρώνει τα σωθικά του, ο Διονύσης Ταλλανδιανός, ο Βήτα, που δεν είναι αυτό το όνομά του και που νοσηλεύτηκε στο Δρομοκαΐτειο απ' τα δεκαεννιά του ώς τα είκοσι τρία του, αλλά όταν ο Βήτα αφαιρείται στο θυρωρείο και περδουκλώνεται η ψυχή του κι οι παλμοί του σφυροκοπούν άτακτα τις φλέβες του κι ο ορίζοντάς του σκοτεινιάζει κι η γλώσσα του κολλάει δεξιά στον ουρανίσκο του σαν να θέλει να τον εμβολίσει, αλλά τότε ο Βήτα πρέπει οπωσδήποτε ν' ακουμπήσει σε κάτι, στο πόμολο της πόρτας, στην τηλεφωνική συσκευή, κάπου, ίσα-ίσα για να νοιώσει ένα στήριγμα και να μην καταρρεύσει. Γιατί αντικρύζει πάλι μπροστά του, σε εναλλασσόμενα στιγμιότυπα, την εκτέλεση του ανθρώπου που του τυραννάει την ψυχή, αντί να την γιατρεύει.

Αυτό παθαίνει, γενναίοι μου, ο Βήτα, και πελαγώνει.

Κάποιοι τρόφιμοι του Δρομοκαϊτείου, κάποιες σχετικά βαριές περιπτώσεις που έχουν ξεμείνει εκεί παρατημένοι απ' τους δικούς τους, το ξέρουν και κουνάνε με θλίψη το κεφάλι ή χαμηλώνουν τα μάτια κι αλλάζουν πορεία, όταν τον βλέπουν στον κήπο να κοιτάει αλλοπαρμένος γύρω του, σαν να 'χασαν όλα ξαφνικά την υπόστασή τους στην ακτίνα της ματιάς του. Αλλά η συμπόνια τους χειροτερεύει το πελάγωμα του Βήτα, που το αισθάνεται ότι τον κοιτάνε παρηγορητικά, και τον πιάνει τότε ένα περίεργο τικ στο αυτί, το δεξί του αυτί κάνει μια αδιόρατη σύσπαση σαν να δέχεται ένα χτύπημα απ' την φτερούγα ενός ανέμελα χαιρέκακου σπουργιτιού.

Ε, όταν τον πιάνει το τικ στο αυτί, όσοι ξέρουν το σαράκι του, ξέρουν ότι ο Βήτα ξαναβλέπει σε παράλληλο κόσμο και χρόνο την εκτέλεση από εξαμελές απόσπασμα του φωνιά του, του Διονύση Ταλλανδιανού, του Άλφα, ας τον πούμε εμείς για να συνεννοηθούμε. Που ο Βήτα οικειοποιήθηκε το ονοματεπώνυμο, προσθέτοντας μόνος του το «Βήτα», όταν ολοκληρώθηκε η τετραετής νοσηλεία του στο Δρομοκαϊτείο. Διονύσης Ταλλανδιανός, ο Βήτα. Αυτός είναι, αλλά δεν είναι. Αλλά μ' αυτό το όνομα ζήτησε να τον φωνάζουν μετά το ξεκαθάρισμα που έκανε με τον εαυτό του, τότε που ξεφορτώθηκε τα δύο προηγούμενα, τα υποτιθέμενα δικά του, ονοματεπώνυμα. Αλλά μαζί τους ξεφορτώθηκε κι ένα τρίτο, το αληθινά δικό του ονοματεπώνυμο. Γιατί το 'κανε; Ρωτήστε τον. Αλλ' αυτό το τελευταίο το κουβάλαγε λίγα χρόνια μόνο, χωρίς ποτέ του να το χρησιμοποιήσει, από τότε που έμαθε, και μπερδεύτηκε ακόμα περισσότερο, ποιο είναι το αληθινό του όνομα και ποιων γονιών γιος και ποιας πατρίδας, τέλος πάντων, γέννημα είναι.

Δεν φταίμε εμείς αν όλ' αυτά ακούγονται μπερδεμένα. Η ιστορία του είναι μπερδεμένη, κι εμείς προσπαθούμε να

την ξεμπερδέψουμε. Αλλ' αν εμείς δυσκολευόμαστε, σκεφτείτε τι τράβηξε ο Βήτα, που νόμισε, ο έρημος, πως βρήκε την λύση κρατώντας το όνομα του φονιά του. Ο δρ. Λεωνίδου δεν είχε αντίρρηση και τον άφησε να το χρησιμοποιεί, μέχρι να το ξεφορτωθεί κι αυτό. Γιατρός είναι, ξέρει, εμείς υποθέτουμε.

ΜΙΚΡΗ ΧΡΗΣΙΜΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Αλλ' αυτό αποφάσισε ο Βήτα, όταν ήρθε η ώρα να βγει στον κόσμο, αυτό του κατέβηκε στην κεφάλια του την κλούβια: Περιφρόνησε και το ψεύτικο ονοματεπώνυμό του, που μ' αυτό τον είχαν γράψει στα ληξιαρχεία της δήθεν πατρίδας του, και το όνομα που του 'χε δώσει αργότερα ο ψευτοπατέρας του, και φονιάς του, Διονύσης Ταλλανδιανός. Καλά έκανε. Αλλά το αληθινό του ονοματεπώνυμο, που αποκαλύφθηκε όταν η τραγωδία του έφτασε σ' ένα προσωρινό τέλος, γιατί το αρνήθηκε; Ρωτήστε τον. Αλλά την αληθινή πατρίδα του ο Βήτα την αποδέχτηκε, κι ας είχε μάθει να την μισεί από παιδί.

Και για όλο το ανακάτωμα αυτό φταίει, εκτός απ' την μαύρη μοίρα του, αλλά μην τα ρίχνουμε κι όλα στην μοίρα, φταίει ο Διονύσης Ταλλανδιανός, ο Άλφα, που δεν του 'φταναν όσα έκανε για χρόνια στον Βήτα, στο τέλος τον εγκατέλειψε κιόλας μόνο κι αβοήθητο, να ζει σακάτης και μισερός, μια γελοία ανθρώπινη κάμπια με κομμένη ουρά, να σέρνεται και να βασανίζεται, να κουλουριάζεται, να ουρλιάζει και να μην τον ακούει κανείς. Αλλά δεν τον ακούνε, γιατί το ουρλιαχτό το πνίγει στον λαιμό μόνος του ο Βήτα, από συστολή και σεβασμό στην δυστυχία του, είτε βρίσκε-

ται στο θυρωρείο ή στον κήπο του Δρομοκαΐτειου είτε στο «προστατευμένο διαμέρισμα», όπως ονομάζεται το οίκημα μες στο Δρομοκαΐτειο όπου διαμένει με κυβερνητική απόφαση. Εκεί έκανε και τα μαθήματα ταχύρρυθμης εκμάθησης της ελληνικής. Γιατί ούτε καν ελληνικά ήξερε, όταν τον πρωτοέφεραν εσπευσμένα στην Αθήνα, λέξη δεν φέλλιζε. Αλλ' αποδείχτηκε άσσος στην εκμάθησή τους και τα 'μαθε σε έξι μήνες μέσα, εύγε, Βήτα, σαν να περίμενε σ' όλη του την χαμοζωή να μάθει την μητρική του γλώσσα για να μπορέσει επιτέλους να κινητοποιήσει, εκείνη, τον νου και τις αισθήσεις του, όπως θα τις κινητοποιούσαν η μάνα του κι ο πατέρας του, αν τους έβλεπε ποτέ. Αλλά πώς να τους δει κιόλας; Ούτε η μάνα ούτε ο πατέρας του ζουν, ούτε κι αδέλφια έχει.

Σαν την καλαμιά στον κάμπο, και χειρότερα, είν' ο Βήτα, που στραγγαλίζει μόνος το ουρλιαχτό της τρελλής απελπισίας του στον λαιμό του, αλλ' αυτό ξεπετάγεται και κυλάει γύρω απ' το στόμα του κομματιασμένο σε άσπρους αφρούς, σαν τις μπουρμπουλήθρες που κάνουν τα πιτσιρίκια με τα φουσερά τους. Αλλά κάποιες φορές οι αφροί βγαίνουν κιτρινιασμένοι, σαν να ξεπηδάει το φυλακισμένο του ουρλιαχτό απ' τα βάθη του μυελού του που έχει κάθε λόγο, ο μυελός, να δυσανασχετεί μ' όλο αυτό το βάρος, το δυσβάσταχτο, που του 'χει φορτώσει τ' αφεντικό του.

Καημένη Βήτα, ούτε η Μοίρα σου ξέρει πότε θα ησυχάσεις και πότε θα πάψεις να βλέπεις, στο μυαλό σου μέσα, την εκτέλεση του φονιά σου. Που ήταν ταυτόχρονα ένας απ' τους στυγερότερους δολοφόνους όλων των εποχών κι είχε σκοτώσει δεκάδες μικρά παιδιά. Ενενήντα τέσσερα παιδάκια, που είχε απαγάγει δυο μέρες πριν, όλα τα σκότωσε μέχρις ενός ο Διονύσης Ταλλανδιανός, ο Άλφα, ο φρικαλέος αυτός, ο αποκρουστικός φονιάς.

Αλλά τα παιδάκια αυτά ούτε τ' απήγαγε ούτε τα δολοφόνησε μόνος του, ε, Βήτα; Τα απήγαγε και τα σκότωσε μαζί με τον ιδιωτικό στρατό του που 'χε συστήσει επί τούτου. Κι επικεφαλής της συμμορίας των αφηνιασμένων φονιάδων του, και δεξί χέρι τού αρχιφονιά ήταν, ποιος ήταν;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΙΟΣ

Ο Βήτα. Αυτός ήταν, γενναίες μου. Ο θυρωρός του Δρομοκαϊττειου. Ο Βήτα, με σάρκα και οστά, που όλο μυξοκλαίει και παραπονιέται, κι έχει και δίκιο από πάνω. Αλλά αυτός σκότωσε με τα χέρια του δέκα και παραπάνω παιδιά... πόσα σκότωσες, Βήτα;... αυτός ήταν ο υπαρχηγός των φονιάδων του Ταλλανδιανού. Αλλά τι υπαρχηγός, υποχείριο ήταν, έρμαιο του Ταλλανδιανού που 'χε βαφτίσει την μαύρη του ψυχή σε αίμα σάπιο αραχλιασμένο, από χρόνια πολλά πριν. Και που μετά τους φόνους παράτησε, όπως είπαμε, την συμμορία του στην τύχη της και πήγε και παραδόθηκε στις «αρχές» του ψευτοκρατίδιου, που ο Βήτα νόμιζε για πατρίδα του. Αλλά η παράδοσή του, που από μόνη της προκάλεσε παγκόσμιο σοκ, ήταν κι αυτή οργανωμένη μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, όπως οτιδήποτε άλλο έκανε αυτός που ο Βήτα και τα δέκα αδέρφια του στην συμμορία αποκαλούσαν «Πατέρα», και πίστευαν πως ήταν πράγματι ο πατέρας τους.

Αλλά τι να πίστευαν κιόλας και πώς να τον έλεγαν, που τα είχε πάρει κοντά του από δύο χρονών παιδάκια και τα φώναζε όλα «Μπουλέντ», δίνοντας κι από έναν αριθμό στο καθένα τους για να μπορούν να ξεχωρίζουν τον εαυτό τους απ' τους άλλους: Μπουλέντ 1, Μπουλέντ 2, Μπουλέντ 3 κ.ο.κ.

Ο Βήτα ήταν ο αριθμός 9, ο Μπουλέντ 9. Ένα μόνο παιδάκι δεν χρειαζόταν αριθμό, το μοναδικό κορίτσι, που το 'λεγε «Τανσού». Κι όλα τους είχαν τον αριθμό ραμμένο στα ρούχα τους κι όλα τους ο Ταλλανδιανός τα είχε πάρει το 1995 απ' τα κατεχόμενα της Κύπρου, απ' την «Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου», όπως αυτοαποκαλείται το παράνομο, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, καθεστώς στα κατεχόμενα, που δεν αναγνωρίζει κανείς στον κόσμο εκτός της Τουρκίας και που ο Βήτα μέχρι να τον φέρουν στην Αθήνα νόμιζε για πατρίδα του. Τα έντεκα παιδάκια αυτά ο Ταλλανδιανός τα πήρε και τα μετέφερε με το ιδιωτικό του αεροπλάνο στην άλλη άκρη του κόσμου, στην Βραζιλία, έχοντας πείσει τις κατοχικές «αρχές» ότι θα τα δώσει για υιοθεσία σε γνωστές του πλούσιες οικογένειες που δεν είχαν παιδιά.

Αλλά μόλις φτάσανε στην Βραζιλία, αυτός τα εξαφάνισε από προσώπου γης. Και για δεκαέξι ολόκληρα χρόνια τα φυλάκισε σ' έναν ιδιόκτητο καταυλισμό, είκοσι τέσσερα χιλιόμετρα από το Ρίο ντε Τζανέιρο, στην θέση Παρίνιο, δεν τα έβγαλε έξω, στο φως της ζωής, παρά ελάχιστες φορές, και τα κατάντησε αγρίμια, κτηνάνθρωπους σωστούς που δεν είχαν ιδέα για τίποτα στον κόσμο, εκτός απ' όσα τους μάθαινε ο Πατέρας, που δεν είχαν δει ποτέ τους άλλους ανθρώπους κι ούτ' είχαν μιλήσει ποτέ με κανέναν άλλον, εκτός απ' τον ίδιο τον Ταλλανδιανό και τους βοηθούς του, δυο ζευγάρια ντόπιων που τα φρόντιζαν καθημερινώς. Αυτή 'ταν η ζωή του Βήτα, των Μπουλέντ και της Τανσού μέχρι τα δεκαοχτώ τους.

Αλλά μόλις πάτησαν τα δεκαοχτώ, ο Πατέρας τους έκανε το πιο μεγάλο δώρο που μπορούσαν να φανταστούν, ε, Μπουλέντ, τα φόρτωσε πάλι στο ιδιωτικό του αεροπλάνο και τα πήγε πίσω στην πατρίδα τους, στην κατεχόμενη

Κύπρο, στις 12 Ιουλίου 2011. Και πέντε μέρες αργότερα, χαράματα της 17ης Ιουλίου 2011, στα μπαλκόνια ενός ερειπωμένου, βομβαρδισμένου το 1974 ξενοδοχείου, του «Μπλου Βέλβητ», δυτικά της Κερύνειας, βρέθηκαν κρεμασμένα τα πτώματα των ενενήντα τεσσάρων παιδιών που άγνωστοι είχαν απαγάγει μέρα μεσημέρι απ' τα σχολικά τους, στις 15 του καταραμένου μήνα Ιούλη, έξω απ' το ειδυλλιακό χωρικό Κάριμι που οι Τούρκοι κατακτητές έχουν μετονομάσει σε Κάραμαν.

Κι όσο η ανθρωπότητα παρακολουθούσε άφωνη και άναυδη την ασύλληπτη φρίκη που ξετυλιγόταν στις οθόνες της, οι «αρχές» στα κατεχόμενα και ο Πάτρωνάς τους η Τουρκία έπεφταν από αδιέξοδο σε αδιέξοδο και πήγαιναν χαράμι κι οι αυτοκατηγορίες που ούτε το κακό είχαν προλάβει ούτε κι ήξεραν πού να στραφούν και πού να ψάξουν, τρεις μέρες τώρα οι έρευνές τους δεν απέδιδαν τίποτα, όπως δεν απέδιδαν κι οι έρευνες που διεξήγε παράλληλα στα ελεύθερα εδάφη η Δημοκρατία της Κύπρου που δεν είχε, φυσικά, καμμία σχέση και ανάμειξη με την απαγωγή.

Κανείς δεν μπορούσε να δώσει καμμία ικανοποιητική εξήγηση για το πρωτάκουστο αυτό έγκλημα, ούτε να υποφιαστεί ποιοι μπορεί να ήταν οι φονιάδες, όταν ξαφνικά στην «αστυνομική διεύθυνση» της κατεχόμενης Κερύνειας εμφανίστηκε μια φαντασμαγορικά μακάβρια φιγούρα, ένας μεσήλικας άντρας ντυμένος με κατακόκκινο καταματωμένο κουστούμι κι άσπρο ματωμένο πουκάμισο και ματωμένες κάλτσες και παπούτσια. Ήταν ο ιδιοκτήτης ενός ξενοδοχείου κοντά στο «Μπλου Βέλβητ», του «Σάιπρους Σάνσετ Μπέι Χοτέλ», ένας κοσμοπολίτης Βραζιλιάνος που λεγόταν Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο κι ήταν απ' τους πρώτους που είχαν κάνει επενδύσεις στην κατεχόμενη Κύπρο, είχε αγοράσει το «Σάιπρους Σάνσετ» μόλις το 1993.

Αυτός πήγε και παραδόθηκε στην κατοχική αστυνομία και είπε χωρίς ίχνος συναισθηματισμού ότι ο ίδιος, μαζί με τους Μπουλέντ και την Τανσού, που ήταν τα παιδιά που είχε πάρει στην Βραζιλία το 1995 για υιοθεσία, αλλά μ' αυτά τα παιδιά, που μόλις έβγαιναν απ' την εφηβεία, είχε κάνει τις απαγωγές και τους φόνους των ενενήντα τεσσάρων μαθητών και μαθητριών, και των οδηγών των δύο σχολικών λεωφορείων.

Αλλά δεν υπήρξε ποτέ κανένας Βραζιλιάνος επενδυτής Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο, γενναίος και γενναίοι μου. Ο Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο ήταν ο Διονύσης Ταλλανδιανός, ο Άλφα. Αυτός ήταν. Και το Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο ήταν το επίσημο όνομά του στην Βραζιλία επί τριάντα εφτά ολόκληρα χρόνια, από τον Αύγουστο του 1974 μέχρι το καλοκαίρι των φόνων, το 2011.

Αλλά πριν παραδοθεί, ο Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο κάλεσε στο διαμέρισμά του, στον ένατο όροφο του ξενοδοχείου «Σάιπρους Σάνσετ Μπέι», δεκατέσσερις ανταποκριτές ξένου τύπου και τηλεοπτικών σταθμών, που είχαν συρρεύσει στα κατεχόμενα απ' όλον τον πλανήτη για να καλύψουν την απαγωγή. Τους υποδέχτηκε φορώντας το κατακόκκινο καταματωμένο κουστούμι των φόνων. Εμβρόντητοι κι αιφνιδιασμένοι οι σκληροτράχηλοι δημοσιογράφοι, με τα κινητά τηλέφωνα και τις κάμερες να δουλεύουν από την πρώτη στιγμή, όπως τους είχε ζητήσει ευγενικά ο ανατριχιαστικός οικοδεσπότης, τον άκουσαν να αφηγείται περιληπτικά και με σαφήνεια την ιστορία της απαγωγής και των φόνων. Κι όταν τελείωσε, ήρεμος σαν να είχε κάνει μια συνηθισμένη εξιστόρηση, ζήτησε να τον συνοδεύσουν και να τον μαγνητοσκοπήσουν σε όλη την διαδικασία της παράδοσής του στην «αστυνομία», μέχρι εκεί που θα τους επέτρεπαν, τέλος πάντων. Καθόλου εξεζητημένο αίτημα,

αν σκεφτούμε ότι προηγουμένως τους είχε ζητήσει να τον μαγνητοσκοπήσουν γυμνό, για να καταγραφεί η σωματική του ακεραιότητα και να φανεί η ενδεχόμενη κακοποίησή του μετά την παράδοση.

Ο Διονύσιος Δημητρίου Ταλλανδιανός, ή Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο, μίλησε οχτώμισι ακριβώς λεπτά στους δημοσιογράφους, κι ύστερα απάντησε λακωνικά στις ερωτήσεις τους, καθένας μπορούσε να κάνει από μία, θέλοντας, εκτός των άλλων, ν' αποδείξει, και να καταγραφεί, η απόλυτη πνευματική του διαύγεια όσο διηγείτο τα γεγονότα που είχαν ταρακουνήσει την παγκόσμια συνείδηση, φέρνοντας στην επιφάνεια και το ανεξήγητα παραγκωνισμένο ζήτημα της παράνομης εισβολής και κατοχής του 37% της Κύπρου απ' την Τουρκία. Αλλά μετά την αποκάλυψη της ταυτότητάς του και των λόγων που τον είχαν οδηγήσει στο έγκλημα, υπήρξε σοβαρός κίνδυνος πολεμικής σύρραξης μεταξύ Ελλάδας-Κύπρου και Τουρκίας, αλλά, ευτυχώς, με παρέμβαση των ΗΠΑ, της Ε.Ε. και του ΟΗΕ ο κίνδυνος αποσοβήθηκε, όχι χωρίς δυσκολία, όπως θα θυμάστε.

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Η ΑΚΡΑΤΕΙΑ

Αλλά ήταν η ευτυχέστερη στιγμή της ζωής του Βήτα, η στιγμή της εκτέλεσης του φονιά του, του Διονύση Ταλλανδιανού, στο στάδιο «Ατατούρκ» της κατεχόμενης Λευκωσίας. Σπάνιας και μοναδικής ευφορίας στιγμή που δεν θα ξεχάσει κι ούτε είναι δυνατόν να ξεχάσει ποτέ. Γιατί ήταν κι απ' τις δυστυχέστερες, γιατί τότε συνειδητοποίησε, μέχρι τις κλειδώσεις των οστών και τους ρευστούς ροδώνες του εγκεφάλου του, ότι δεν πρόκειται να ξεφύγει ποτέ απ' το

φάντασμα του φονιά του. Αλλά η επίβουλη αυτή ανάμειξη ευτυχίας και δυστυχίας δεν ήταν διόλου ανώδυνη, συντελέστηκε μέσα του με τέτοιον τρομακτικό πάταγο, που ο Βήτα χλώμιασε και ζαλίστηκε, και φοβήθηκε πως θα πεθάνει πριν προλάβει να δει και να χαρεί την εκτέλεση του φονιά του.

Αλλά έφταιγε κι ο ήλιος γι' αυτό, ο αμείλικτος καυτός ήλιος της Κύπρου, γιατί ήταν κατακαλόκαιρο τότε, ήταν 20 Ιουλίου 2011, κι η κάψα και η ζέστη ήταν ανυπόφορες, κι ήταν η ώρα εφτά και μισή το απόγευμα, όταν έγινε η εκτέλεση που προκάλεσε τον πάταγο στα σωθικά του Βήτα κι απλώθηκε σαν σκούρα κηλίδα στον πυρήνα του ήλιου που συνιστά ο κάθε άνθρωπος. Αλλά από τότε ο Βήτα φοβάται και τον ήλιο και το καλοκαίρι, κι από τότε δεν πήγε ποτέ του στην θάλασσα, αλλά και μέχρι τότε δεν είχε πάει πάνω από δυο φορές να δει την θάλασσα, μαζί με τους άλλους Μπουλέντ, αλλά μέσα στην θάλασσα δεν είχαν μπει ποτέ ούτε για να βρέξουν τα πόδια τους. Αλλ' απ' την εκτέλεση και μετά ούτε που τόλμησε να καθήσει σε πολυθρόνα να λιαστεί, κι αν δεν ήταν μελαχρινός θα καταντούσε ξεθωριασμένος σαν άνθρωπος του Βορρά που δεν ξέρει τι θα πει «λιάζομαι».

Αλλά λίγο πριν οι κατοχικοί στρατιώτες σηκώσουν τα όπλα και ακουστεί το «Έτοιμοι! Σκοπεύσατε! Πυρ!» κι ο Ταλλανδιανός, «Χαζίρ, νισάν αλ, ατές!», σωριαστεί χάμω σαν τρύπιο σακί, το στόμα του Βήτα στέγνωσε ολόκληρο, σαν στέρφα κατάξερη έγινε σπηλιά, το σώμα του πάγωσε, τα μάτια του σκοτεινίασαν, μαύρισ' η ψυχή του κι αναπήδησε, το άσπρο κλειστό φανελλάκι του με τα κόκκινα γράμματα και το μισοφέγγαρο της «σημαίας» που χρησιμοποιεί το παράνομο, κατά τον ΟΗΕ, ψευτοκρατίδιο, αλλά το στενό φανελλάκι αυτό κόλλησε πάνω του σαν τεράστια βδέλλα, κι ο Βήτα νόμισε πως θα του ρουφήξει όλο το αίμα και

θα πεθάνει, κι αμέσως μετά, αλλ' αμέσως μετά, ο Βήτα έπαθε προσωρινή ακράτεια ούρων.

Αυτό έπαθε, γενναίοι μου, αυτό συνόδευσε την ευτυχία του, τα ούρα του, λίγες σταγόνες στην αρχή, αρκετές για να τον ξευτελίσουν στον ίδιο του τον εαυτό πρώτο και καλύτερο, αλλά οι αναθεματισμένες σταγόνες αυτές γίναν κρουνός σαν να ξεπήδησαν από την μαύρη τρύπα που 'ναι η Μοίρα του, μαύρη σαν την ηφαιστειακή τέφρα των υποθαλάσσιων ηφαιστείων στα βάθη του Αιγαίου όπου μέσα τους ζουν μικροί γκρι καρχαρίες κι απ' έξω χορεύουν ύφαλοι ασβεστολιθικών ροδοφυκών, αυτό το διάβασε και το έμαθε τώρα τελευταία ο Βήτα, γιατί ο Βήτα έχει μανία με το διάβασμα, διαβάζει στο κρεββάτι του μέχρι το βιβλίο να πέσει απ' τα χέρια του, διαβάζει και την μέρα όταν δεν έχει βάρδια ή δεν πάει περίπατο κοντά στο Δρομοκαϊτειο, γιατί πιο μακριά δειλιάζει να πάει, εκτός από μετρημένες επισκέψεις στο κέντρο της Αθήνας, αλλά ο Βήτα διαβάζει ό,τι βρει στην βιβλιοθήκη του Δρομοκαϊτειου γιατί θέλει να ζήσει ό,τι δεν έζησε, αυτό απάντησε στον Λεωνίδου όταν τον ρώτησε, και χάρηκε πολύ, πολύ χάρηκε, εύγε, Βήτα, για την απάντησή του αυτή.

Έχει κι άλλες μανίες ο Βήτα. Μία, που κρατάει κρυφή κι απ' τον ίδιο τον γιατρό του, είναι ότι μαζεύει τα κομμένα νύχια του σε δυο όμοια γυάλινα βάζα, σ' ένα με κόκκινο σκέπασμα βάζει τα νύχια των χεριών, και σ' ένα με χρυσαφί τα νύχια των ποδιών του. Τι τα θέλει, γιατί κάνει αυτό το αηδιαστικό πράγμα; Ρωτήστε τον. Αλλά δεν είναι ότι τα μαζεύει μόνο, είναι και που κόβει τα νύχια των χεριών, όχι με τον νυχοκόπτη, αλλά με τα δάχτυλά του, έχει βρει τρόπο, τ' αφήνει να μεγαλώσουν και μετά τα λυγίζει, τα ζουλάει και τα κόβει σαν να ξεφλουδίζει φυστίκια αιγινίτικα. Ανθρώπινα. Μια άλλη του μανία είναι ν' ανακατεύει

μες στο μυαλό του την ιστορία του, κάνει πολλά ξεκινήματα από διαφορετικές αφετηρίες κάθε φορά, και μετά παλεύει να ξεχωρίσει τα νήματα σαν τις γριές του παλιού καιρού που πάλευαν να ξεμπλέξουν τις άλουστες, βρωμερές κοτσίδες τους.

ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ

Ο Βήτα μισεί πολύ τα γηρατειά, αλλά κι αυτό το μίσος τού το εμφύσησε ο Πατέρας που τους έλεγε και τους ξανάλεγε ότι τα γηρατειά είναι αρρώστια που δεν γιατρεύεται και ξεκίνησε απ' την Ελλάδα και τους Έλληνες, που είναι ο πιο καχός λαός του κόσμου και σκαρφίστηκαν τα γηρατειά για να πεθάνουν όλοι οι άνθρωποι και να ζήσουν μόνο εκείνοι, που δεν αρρωσταίνουν ποτέ από γηρατειά, γι' αυτό πρέπει να σκοτώσουν, οι Μπουλέντ, όσους πιο πολλούς Έλληνες μπορούν, γιατί τα γηρατειά κολλάνε με μικρόβια, που οι Έλληνες γέμισαν τον αέρα σ' όλη την γη με μικρόβια και κόλλησαν όλοι οι άνθρωποι και γερνάνε και πεθαίνουν.

Αλλά και που ο Πατέρας εμφύσησε στον Βήτα το μίσος για τα γηρατειά, τι σημασία έχει, πάλι δικό του δεν είναι, αυτός δεν μισεί; Αλλά περισσότερο κι απ' τα γηρατειά ο Βήτα μισεί όσους βλέπει να γελάνε, κι ειδικά οικογένειες με μικρά παιδιά. Αυτό το 'χει εκμυστηρευτεί στον Λεωνίδου, που η μάνα του είναι απ' την Σαμοθράκη κι η οικογένεια του πατέρα του είναι διωγμένη απ' την Ίμβρο, που ποιος ξέρει κιόλας, μπορεί να υπάρχουν ακόμα σκελετοί Αχαιών στις θάλασσες της Μικρασίας μαζί με σάπια κουφάρια από Ίμβριώτικα και Τενέδια σκαριά που 'χανε σαλ-

πάρει για την Τροία, απέναντι. Ένας ευγενικός καλλιεργημένος άντρας εξήντα πέντε ετών είναι ο ψυχίατρος δόκτωρ Δημήτριος Γεωργίου Λεωνίδου που ανέλαβε εξ αρχής τον Βήτα και τον φρόντισε με πατρική στοργή, παρ' ότι η εμφάνισή του δεν προδιαθέτει για κάτι τέτοιο, ο Λεωνίδου είν' ένας γίγαντας ύψους 1,95 και βάρους 120 κιλών, παλιός παίκτης του βόλλεϋ, αναπληρωματικός πασσαδόρος στον Α.Ο. Ορεστιάδας.

Αλλά για να λέμε την μαύρη αλήθεια, ο Βήτα δεν μισεί ακριβώς, που τι να μισήσει κιόλας, ο ταλαίπωρος, δεν του φτάνει η κατάντια του, αλλά ο Βήτα δεν μισεί, ο Βήτα λειώνει και συνθλίβεται, όποτε βλέπει ευτυχισμένα νεαρά ζευγάρια να γελάνε και να παίζουν με τα παιδιά τους. Νοιώθει τότε να κοχλάζει στο ασπράδι των ματιών του τόση απύθμενη πίκρα, που συναγωνίζεται ό,τι απόγνωση του σιγοκαίει τα ήπατα και του τα τσουρουφλίζει, χωρίς ποτέ να του τα καρβουνιάζει, γιατί δεν έχει με ποιον να τα βάλει και ποιον να εκδικηθεί. Γιατί ο φταίχτης, ο ένοχος για όλ' αυτά, ο Διονύσης Ταλλανδιανός, δεν βρίσκεται στην ζωή, κι ορφανός ο Βήτα ενοχλείται απ' όλους κι από όλα, δηλαδή από κανέναν κι από τίποτα.

Αλλά μες στην συμφορά του κοκκορεύεται κιόλας ότι μπόρεσε και κράτησε ακέραιες την αντοχή και την επιμονή του, σωστό κυπραίικο γαϊδούρι απ' αυτά που στον Αγώνα οι Κύπριοι στέλνανε κοροϊδευτικά στους Εγγλέζους, αλλά είδαμε ποιος γέλασε τελευταίος, κουμπάροι και φταίχτες καλαμαράδες, αλλά οι αποικιοκράτες κατατρώχονται απ' τον τρόπο ότι θα καταρρεύσουν αύτανδροι κι αφήνουν διάσπαρτα παντού ενθύμια της μνημειώδους κοσμολογικής απελπισίας τους, αλλά με την αντοχή και την επιμονή του ο Βήτα αντιπαλεύει όσα του φόρτωσε ο φονιάς του, κι έχει δίκιο που κοκκορεύεται, αλλιώς δεν θα 'χε αποθεραπευτεί

ποτέ του με τόσα που τράβηξε... αλλ' από πού ξεστράτισε η σκέψη του, πού είχε σταματήσει και περδουκλώθηκε πάλι;

ΤΟ ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ

Στα ούρα του, στις λίγες σταγόνες που γρήγορα έγιναν ποταμάκι κι έτρεξαν και μούσκεψαν το εσώρουχό του και κύλησαν στους μηρούς και στα γόνατα, κόλλησαν πάνω στο μαύρο παντελόνι του καλοκαιρινού κουστουμιού του, δώρο του φευτοκρατίδιου στους Μπουλέντ, στα ζωντανά θύματα του Ταλλανδιανού, που όσα τους έμαθε για τον κόσμο, τούς τα 'μαθε στραβά κι ανάποδα, κι όταν οι Μπουλέντ σκοτώναν τα ενενήντα τέσσερα τουρκάκια πίστευαν ότι σκοτώνουν ελληνάκια, θα το δούμε, αλλά τα καταραμένα αυτά ούρα προκάλεσαν στον Βήτα τέτοια ταπεινώση, ένοιωσε τέτοια γλοιώδη συντριβή, που σφίγγοντας τα πνευμόνια του προσπάθησε να καταπνίξει ένα ουρλιαχτό τρέλλας, και το κατέπνιξε, αλλά το ένοιωσε κιόλας να χοροπηδάει σαν αλλόκοτος νάνος στα τοιχώματα του ουρανίσκου του και άνοιξε λίγο το στόμα να πάρει αέρα και να συνέλθει, και κάτι πέτυχε, γιατί αισθάνθηκε ένα ξαφνικό κύμα καυτού αέρα να εξουδετερώνει την ζέστη που λαμπάδιαζε μέσα του, κι ευτυχώς που την εξουδετέρωσε και δεν ούρλιαξε μ' όλη του την απελπισία, γιατί θα μπορούσε να σκοτώσει, με το ουρλιαχτό, τον φονιά του πριν τον εκτελέσουν, και θα 'χανε τότε την ευκαιρία, ο Βήτα, ν' απολαύσει τον θάνατο και την τιμωρία του, αλλά τι τιμωρία κιόλας, χάδι ήταν μπροστά σε όσα έκανε ο Ταλλανδιανός, που το όνομά του κράτησε για δικό του ο Βήτα.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΕΝΟΧΟΣ;

Που είναι πια σίγουρος ότι στην τρομερή αυτή ιστορία του οι αθώοι είναι και ένοχοι, και οι ένοχοι αθώοι, και πρώτος και καλύτερος αυτός ο ίδιος. Αλλά αυτό εξομοιώνει τους πάντες και τα πάντα και αντίκειται στον μηχανισμό λειτουργίας του κόσμου. Αλλά μπορεί κιόλας να 'ναι όλοι ένοχοι και αθώοι, ποιος ξέρει, αλλά όχι στον ίδιο βαθμό. Ας το δεχτούμε προσώρας για να προχωρήσουμε. Αλλά κάποιος πρέπει να 'χει περισσότερο και κάποιος λιγότερο δίκιο, δεν γίνεται αλλιώς, γενναίοι μου, και δεν το λέμε εμείς, η πείρα των ανθρώπων, μέσα κι έξω απ' το χώμα, το λέει.

Αλλά η πείρα που έχει αποκομίσει ο Βήτα αυτά τα δίσεχτα χρόνια τού λέει κιόλας πως ο εαυτός του, κι ο εαυτός άλλων δύστυχων σαν κι αυτόν, αποτελείται από μια σειρά αναρίθμητων μικρών θανάτων και συμφορών, συγχωνευμένων η μία στην άλλη. Δεν είναι και τόσο πρωτότυπο το συμπέρασμά του. Αλλά σ' αυτό οφείλεται ότι, αλλάζοντας ξαφνικά πλευση, κατηγορεί την μοίρα που του στέρησε το ουρλιαχτό-κεραυνό και δεν τον άφησε να σκοτώσει. Έπρεπε να 'χε ουρλιάξει, έπρεπε να 'χε σκοτώσει και τον φονιά του και άλλους. Γιατί αυτοί όλοι εκεί γύρω του, στην εξέδρα του σταδίου «Ατατούρκ», αυτοί οι μαυροντυμένοι γονείς των αθών παιδιών που 'χε σκοτώσει, αυτοί ήταν οι πραγματικοί φονιάδες του, οι ένοχοι για το κατάντημά του. Ήταν; Ήταν ντροπή του που το πίστευε, έστω για δευτερόλεπτα κι ύστερα από τόσο καιρό, και το μετάνιωνε αμέσως, κι αμέσως έχωνε την γλώσσα του στον δεξιό του φρονιμίτη.

Δεν ήταν δική του έμπνευση η κίνηση αυτή. Την είχε ξεσηκώσει από έναν ασθενή, τον Γ.Λ., που φεύγοντας απ'

το Δρομοκαΐτειο του είχε πει πως, όταν το μυαλό του δινότανε κόμπος, σκάλιζε με την γλώσσα του ένα σάπιο δόντι που δεν έφτιαχνε επίτηδες για να μπορεί να το σκαλίζει, ε, αυτή την σάπια κι άρρωστη ζέστη ένοιωθε κι ο Βήτα σκαλίζοντας το δόντι του, όποτε η σκέψη του τρύπωνε σε μαύρα λαγούμια κι εκείνος έβρισκε παρηγοριά στο να κλαψουρίζει χειρότερα απ' τον Φιλοκτήτη, «ένας καταστραμμένος άνθρωπος είμαι... εμένα δεν με γέννησε η μάνα μου... η μαύρη μοίρα μου με γέννησε... δεν θα γλυτώσω ποτέ απ' τον φονιά μου...» κ.λπ., κ.λπ.

Δεν έχει κι άδικο. Γιατί ο Ταλλανδιανός τον έχει καταδικάσει στο πιο φριχτό δίλημμα που έχει αντιμετωπίσει ποτέ άνθρωπος, σ' ένα απ' τα φριχτότερα, έστω. Αλλά πάντα ο άνθρωπος στις αναποδιές του νοιώθει να γιγαντώνεται το εγώ του και πιστεύει ότι αυτός είναι το κέντρο του σύμπαντος, και το σύμπαν το ίδιο. Γι' αυτό κι ο Βήτα διακηρύσσει με πάθος, μέσα του, ότι το βασανιστήριό του είναι το πιο ανυπόφορο απ' όλα:

Γιατί αγαπάει, σέβεται και εκτιμάει τον άνθρωπο που τον κατέστρεψε. Γιατί κατανοεί τα κίνητρα των πράξεων του Διονύση Ταλλανδιανού που κανείς δεν μπορεί να θεωρήσει ευτελή, ούτε στα κατεχόμενα ούτε στην προστάτιδά τους. Αλλ' αυτός ήταν ο φονιάς των ενενήντα τεσσάρων παιδιών, και ο δικός του φονιάς, και τίποτα δεν μπορεί να αναιρέσει ούτε να δικαιολογήσει τις δολοφονίες. Αλλά κι αν υπάρχει κάτι που τις αιτιολογεί, τι αλλάζει;

Αλλά ο Βήτα δεν μπορεί να ξεφύγει κι από άλλη μια σκέψη που τον περιτυλίγει σαν φασκιά. Ότι αν του είχαν τύχει κι αυτουνού όσα έτυχαν στον Πατέρα, μπορεί να 'χε κάνει κι αυτός τα ίδια, και να 'ταν αυτός, ο Βήτα, που θα στρατολογούσε τον Άλφα, οπότε σήμερα θα βρισκόταν εκείνος, ο Άλφα, στην θέση του Βήτα, αν όλα είχαν εξελιχθεί

με τον ίδιο τρόπο. Τίποτα δεν αποκλείει να 'χε συμβεί κάτι τέτοιο, και μόλις βεβαιώνεται για την υπόθεσή του αυτή, μπήγει χαρούμενος την γλώσσα του στον δεξιό φρο-νιμίτη.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Βήτα έχει αραιά μαλλιά, αλλά από πάντα του αραιά μαλλιά είχε, σαν κάποιος να του τα 'κλεψε την ώρα που γεννιότανε, αλλά αν σε κλέψουνε με το που θα γεννηθείς, πρέπει να 'σαι τυχερός αν τελειώσεις την ζωή σου αρτιμελής κι «αρτιψυχής», για να βγάλουμε κι εμείς μια λέξη απ' την κλούβια την κεφάλια μας, αλλά κι αυτά τα αραιά μαλλιά, αυτές οι διάσπαρτες τούφες που παριστάνουν τα μαλλιά, δεν φτάνει που είναι όπως είναι, αχνογκρίζαραν κιόλας απ' τα είκοσι τρία του. Αλλά δεν είναι μόνο τα αλλοπρόσαλλα μαλλιά. Το πρόσωπό του με το σκούρο μελαμψό δέρμα έχει τόσες ρυτίδες, σκαψίματα και μικρόκομπους που μοιάζει με χάρτη ψυχώσεων, οι φοιτητές ψυχιατρικής θα έκαναν μια χαρά μάθημα πάνω του. Αλλά ο Βήτα, που δεν είχε ξυριστεί ποτέ μέχρι τα δεκαοχτώ του, παιδεύτηκε πολύ μέχρι να μάθει να ξυρίζεται χωρίς να χαρακώνει το πρόσωπό του, που στην αρχή πάχυνε απ' τα ψυχοφάρμακα κι ύστερα ξεφούσκωσε, σκελετώθηκε σχεδόν, όπως κι όλο του το σώμα. Αλλά τα δάχτυλά του, μ' έναν ακατανόητο τρόπο, χόντρυναν και δεν ξαναδυνάτισαν ποτέ. Κι όλα αυτά στεφανώθηκαν από μια κύφωση, ευτυχώς όχι μόνιμη, αλλά ώρες-ώρες ο Βήτα δεν αντέχει το βάρος της μοίρας του και γέρνει σαν τυφλός ήλιος σε μαύρο ηλιοβασίλεμα, αλλά όταν απαυδήσει απ' το καμπούριασμα ξαναϊσιώνει

το σώμα του σφίγγοντας τα δόντια και βρίζοντας την Μοίρα του και τον Ταλλανδιανό, τις δυο κατάρες αυτές που θα τον ξεπαστρέφουνε στο τέλος, θα το δείτε.

Τελειώσαμε με τ' άσχημα, πάμε τώρα στα ωραία. Ο Βήτα έχει πολύ ζεστά μάτια, μαύρα και στοχαστικά, όπως τα λένε, ικανά να σαγηνεύσουν και την πιο όμορφη γυναίκα, να πούμε και μια υπερβολή, αλλά μέχρι τώρα δεν έχει συμβεί κάτι τέτοιο ούτε με την πιο όμορφη ούτε με την πιο άσχημη. Ούτε ήταν τα μάτια του αυτά που σαγηνεύσαν την Τανσού, τον ένα και μοναδικό έρωτα της ζωής του. Αλλά, Βήτα, καλύτερα να ξεχάσεις την Τανσού, για τώρα και για πάντα. Αλλά κάθε φορά που την θυμάται βάζει μπουρλότο στην ψυχή του, και τότε είναι που την καρβουιάζει. Γιατί η Τανσού είναι κι αυτή σε ψυχιατρείο αλλά σε πολύ πιο άσχημη κατάσταση, ο Βήτα δεν ξέρει τι και πώς ακριβώς, έχει να μάθει νέα της έξι χρόνια, αλλά το μαντεύει, και σωστά μαντεύει. Αλλά, πάντως, γυναίκα που να τον κοιτάξει και να νοιώσει την καρδιά της να χοροπηδάει και να σφίγγεται το στομάχι της, τέτοια τύχη ο Βήτα δεν την είχε ποτέ, αλλά και πού να την βρει κιόλας;

Μετά τους φόνους και την εκτέλεση του Ταλλανδιανού, τον κλείσανε στο άσυλο Κιντσικί, στην Άγκυρα, μαζί με τους άλλους Μπουλέντ και την Τανσού, και δέκα μήνες αργότερα, τέλη Μαΐου του 2012, ήρθε αναγκαστικά εδώ, στο Δρομοκαϊττειο, θα δούμε πώς και γιατί. Κι από εδώ ξεκίνησε την νέα του ζωή, που ποιος ξέρει πού θα τον βγάλει τελικά.

Αλλά και που 'χει διαγράψει την πιθανότητα να τον ερωτευτεί κάποια γυναίκα, κάποτε η τύχη θα τον λυπηθεί και θα ερωτευτεί κι εκείνος, αυτό του αρέσει να πιστεύει όταν μια στο τόσο τον πιάνει η αισιοδοξία του, αλλά κι αν δεν τον λυπηθεί; Αν δεν τον λυπηθεί, δεν τον λυπήθηκε,

μουρμουράει με σκυφτό το κεφάλι, κι άλλη απάντηση δεν έχει, και το αυτί του τρεμοπαίζει απ' το τικ.

Έχει κι όμορφα χείλη, σαρκώδη, ο Βήτα, κι ήταν ένα ωραίο πεισματάρικο παιδί πριν τον ασχημύνει ο φονιάς του κι αλλοιώσει τα χαρακτηριστικά και το σώμα του που, σαν να στρέβλωσε κι αυτό, σαν οι μύες του, που τους είχε σφίξει με καθημερινή γυμναστική στον καταυλισμό, να ατόνησαν μετά τους φόνους, να ξέσφιξαν από μόνοι τους, αλλά ευτυχώς δεν έχασε όλη την δύναμή του.

Αλλά σε μαύρα χάλια, πιο μαύρα από χίλια μαύρα κοράκια, ήταν ο Βήτα όταν μεταφέρθηκε απ' την Κύπρο στο Δρομοκαΐτειο. Έπασχε από σύγχυση ταυτότητας, από μεταχιακή διαταραχή προσωπικότητας, από βαριά κατάθλιψη, και καμπούριαζε απ' τις ενοχές. Μια κατατονική σκιά ήταν που βαριανάσαινε μέσα σ' ένα δωμάτιο με κλειστά παράθυρα και κουρτίνες. Αλλά ο δόκτωρ Λεωνίδου, το επιτελείο του και μια ομάδα έμπειρων ψυχολόγων υπό την Αφροδίτη Μαυρώτα πέτυχαν, ύστερα από τέσσερα χρόνια, να σταθεροποιήσουν την ψυχική του κατάσταση κι ήταν σίγουροι πως, αν ο Βήτα δεν πάθαινε κάποιο πιασμάρι απ' αυτά που τρέμουν όλοι οι ψυχίατροι του κόσμου, θα 'ρχόταν η στιγμή που θα στεκόταν μόνος του στα πόδια του. Μακάρι, μακάρι, μωρέ Βήτα.

Αλλά και ποιος να τον κατηγορήσει που, όταν ήρθε η στιγμή να διαλέξει αν θα φύγει απ' το Δρομοκαΐτειο ή όχι, ο Βήτα τρόμαξε να βγει έξω, στον κόσμο. Αλλά και πού να πάει κιόλας. Στην Αθήνα δεν είχε τίποτα και κανέναν, συγγενή φίλο γνωστό, τίποτα. Πού να πάει; Στην Κύπρο ντεπόταν και φοβόταν να γυρίσει, στην Βραζιλία ούτε καν το σκεφτόταν, και παρακάλεσε να μείνει στο Δρομοκαΐτειο και να τον κάνουν θυρωρό, και τον έκαναν, αλλά ταυτόχρονα συνέχισε να 'ναι βοηθός επιστάτη, καθαριστής, και να

κάνει όλες τις δουλειές του ποδαριού, όπως έκανε απ' τον δεύτερο χρόνο της νοσηλείας του.

ΜΙΑ ΑΧΤΙΔΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

Κι ήταν που ήταν ο αγαπημένος γιατρών, νοσηλευτών και ασθενών, και ειδικά αυτών που χαρακτηρίζονταν ως βαριά περιστατικά κι έβλεπαν στον Βήτα κάποια συγκεχυμένη αντανάκλαση του εαυτού τους, απ' τον εξαϋλωμένο εκείνο καιρό που δεν τους είχε κατατροπώσει η ανήμερη αντάρα της ψυχής, και που μόλις τον αντίκρυζαν άρχιζαν τα βογγητά και τις φωνές, κι όπως δεν μπορούσαν να αρθρώσουν καλά, τραύλιζαν ασυνάρτητα, τρέχανε τα σάλια τους και μια φριχτή μυρωδιά από ψυχοφάρμακα έβγαινε απ' το ξερό στόμα τους στον αέρα, σαν να 'θελε να τον καταστείλει κι αυτόν, κι ο Βήτα νόμιζε τότε πως, για κάποιον παράξενο λόγο, οι άρρωστοι αυτοί τον έβλεπαν σαν μια αχτίδα ήλιου, παρ' ότι ο ίδιος δεν άντεχε καθόλου τον ήλιο, γιατί, κατά βάθος, κάθε ασθενής κυνηγούσε να πιάσει μια αχτίδα ήλιου, κι όποιος κατόρθωνε να πιάσει μια αχτίδα του θα γιατρευόταν σίγουρα, όσο χρόνο και να 'παιρνε.

Αυτό δεν ήταν δική του ιδέα, ήταν ενός παλιού άρρωστου του Δρομοκαΐτειου, του Ν.Μ., που δεν θεραπεύτηκε ποτέ του, αλλά μπόρεσε και μετέδωσε στους συνασθενείς του την ιδέα του αυτή, που έφτασε μέχρι τον Βήτα, ιδέα όχι και τόσο παράλογη, αν το καλοεξετάσουμε. Αλλά, για σκεφτείτε κιόλας, γενναίοι μου, να κατορθώσει κάποιος άνθρωπος να πιάσει μια αχτίδα ήλιου στα χέρια του, σκεφτείτε τι μεγαλειώδης άνθρωπος θα 'ναι αυτός και πόσο μεγαλειώδεις θα είναι να γίνει η ενέργεια ύλη μες στα χέρια του,

αλλά και ποιος να το αποτολμήσει κιόλας; Αλλά αν ποτέ γίνει τέτοιο θαύμα, ο άνθρωπος που θα την πιάσει θα γίνει στάχτη στην στιγμή, δεν είναι παιχνίδι αυτό. Αλλά στο μυαλό του Ν.Μ. ήταν. Αξίζει την μικρή αυτή αναφορά μας, ο μακαρίτης, ο Ν.Μ.

Με τέτοιους ανθρώπους, συγκλονιστικούς σαν χαμένη επανάσταση, αλλά ακόμα πιο συνταρακτική είναι η κατάντια κάθε νικηφόρας επανάστασης, αλλά με τέτοιους ανθρώπους μοιράζεται τις μέρες και τα χρόνια του στο Δρομοκαϊτείο ο Βήτα, αλλά δεν τα μοιράζεται μόνο, καταφέρνει κιόλας να συνεννοείται, χωρίς ν' ανταλλάσσει λέξη, μ' αυτούς που δεν καταφέρνουν καλά-καλά να συνεννοηθούν με τον ίδιο τους τον εαυτό, αλλά κι ο Βήτα, μπορεί ο Βήτα, εδώ που τα λέμε, να τα βγάλει πέρα με τον εαυτό του;

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Η ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Δεν μπορεί, ούτε κι όταν ο ήλιος, ξανθοκόκκινος σαν φλόγα σε χυτήριο, πολιορκεί τα παράθυρα του θυρωρείου του και λούζει τα πάντα με το τρελλό, καυτό χρυσάφι του, και πίσω απ' τους τοίχους ο Βήτα νοιώθει ασφαλής και χαρούμενος που ο ήλιος δεν μπορεί να τον βλάψει, όπως τότε με την εκτέλεση, και στην σκέψη αυτή αισθάνεται μια αγαλλίαση να ξεχειλίζει και να εκμαυλίζει το είναι του, σαν μια ασύγκριτη κοσμική ενέργεια να ξαναμαζεύει πίσω στην κύστη του εκείνα τα ούρα του εξευτελισμού του. Αλλά μόλις το νοιώθει αυτό καταλαβαίνει ότι έχει έρθει πάλι η ώρα, από άλλη ατραπό, να δει μπροστά του, με κάθε λεπτομέρεια, την εκτέλεση του φονιά του κάτω απ' τον εκτυφλωτικό ήλιο του απομεσήμερου, η ώρα εφτά και μισή, της 20ής Ιουλίου 2011.